

عنوان مقاله:

تاثیر استفاده از الگوهای برنامه ریزی راهبردی در ارتقای کیفیت آموزش و پرورش

محل انتشار:

هشتمین کنفرانس بین المللی مطالعات میان رشته ای علوم انسانی و اسلامی ایران (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

وحید دوستی - دانشجوی دکتری مدیریت آموزشی

سعید نظری - کارشناس ارشد مدیریت آموزشی

خلاصه مقاله:

با تقویت اقتصاد جهانی، جوامع معاصر به دستاوردهای آموزشی جوانان خود به عنوان مولفه اصلی رقابت ملی نگاه می کنند. اما در استراتژی های به کار گرفته شده توسط کشورهای مختلف، تغییرات قابل توجهی وجود دارد. برای به حداکثر رساندن دستاوردهای آموزشی، برخی از کشورها بر این باورند که ارائه یک سیستم طبقه بندی آموزش، حداقل برای اقلیت هایی که می توانند به جریان تحصیلی نخبگان راه پیدا کنند، موثر است. در مقابل، کشورهای دیگر استراتژی برابری تر را به آموزش ترجیح می دهند که در آن همه دانش آموزان در مدرسه ای مشترک فارغ از جریانهای توانایی تا زمانی که به تحصیلات متوسطه می روند، می روند. اعتقاد بر این است که استراتژی برابری خواهانه عادلانه و منصفانه است. اما آیا پیشرفت تحصیلی را افزایش می دهد؟ چندین استراتژی دیگر نیز در حال پیشرفت هستند و می توان همین سوالات را در مورد آنها پرسید. تعدادی از مطالعات وجود دارد که پیامدهای آکادمیک استراتژی های مختلف را در سیستم های ملی خاص بررسی می کنند، اما مطالعات نسبتاً کمی وجود دارد که این سوالات را در چندین سیستم ملی بررسی می کنند. مطالعات سازمان همکاری اقتصادی و توسعه (OECD) با حمایت برنامه برای ارزیابی دانشجویان بین المللی (PISA) یک تجزیه و تحلیل بین ملی را امکان پذیر می کند. اما گزارشهای رسمی سازمان همکاری و توسعه اقتصادی عمدتاً تحلیل های دو متغیره از این روابط را ارائه می دهند، در حالی که استراتژی چند متغیره با در نظر گرفتن چندین متغیر سطح سیستم ترجیح داده می شود. در این مقاله، منشا تاریخی شش استراتژی معاصر را بررسی می کنیم و از مطالعات PISA برای مقایسه کارایی نسبی این استراتژی ها با تکیه بر مدلسازی مسیر استفاده می کنیم.

کلمات کلیدی:

برنامه ریزی راهبردی، کیفیت، آموزش و پرورش، OECD، PISA

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1788231>

